

קסם המלחמה

אניטה קאמט לספר על קשרו עם משפחת מאיר שהחלו בשנת 1930, ומאז נקשרו מידידות בוגרנו.

הכרתי את סלי כברונקופרט, שבויקר אצל מבר שלוי, שמייה בנ-דודו ומאד מתידדנו באומה פגיטה. את אלמה המכחדת אחר בר, ששעשן פיוול לבינגן, כאז הרמתי לבקשת מלואפרסווילר, שם קיבלנו אותה-המיד בסכום פניות יפות.

כש עבדה הזמן, כשהוריין השלישי מתבוסט תכפו הדרגות של יPLYDI, ואשרותי, שוחר איהם בקשרי ידידות גם בעקבות אימים זאת, וניציתני לעזרה להם כבל יכלהטי.

גם לי החלו קשיים עם השלטונות, גאל קשרו עם יהודים והפקידים למחוסר אבודה. היה לי הרבה זמן ובן יכולתי לעוזר להם באוטן מושך בכל איזי עבודות בית, בזמן שהם שעסקו במשק או בעבודות אחרות.

לאלי היו גם עיסוקים מחוץ לבית, שלפעמים עסק גם בסחר בהמות, או נקרא לעוזר לאיכרים שוגדים, לא יהודים, בעאה בוגע לפרות ועוד, ובן וערר לעתים קדומות מהבית.

בר נפלה באותו זמן הדאגה על אלמה, היא הייתה צריכה גם למלא את חלקו של סלי במשק התקלאי הגדול שהיה להט, וגם לטפל בילדים, שהיה עדריון קטנים, בן היה על אלמה לדאוג לאביה ולאחותה, שהיו בפבר ושוביהם היו זקנים לשיטולה ולתשומת לממרובה, למרות שאחותה גרטראוד הייתה מוכשרת מאד.

עם הזמן גדרו הילדיים הנזונים, אבל הדאגות של בני הזוג גדרו עם התגברות משטר האימה של הריך השלייש. טלי היה חורך עד כלות נשמו ובר עמו אלמה, שחייתה פסוקה מארך הן בחקלאות והן במשק הבית. היא הייתה קמה ראשונה בפוקר ואפרור זה נשרת הרבה. בדאגותיה הרבות לא רק דאגה למשפחה במוגן מהזונאים, אלא לפחות בני דתיה, בשחרוב היה אורה קבוע בביתם. זה לא מוגן ממנה גם לעוזר ולידאו לאנשים מבני הדת הנוצרית, ולא מנע מהנוצרים לבבירה ולאחבה. הייתה לה יכולת נדירה; בכל מקום בו היה אטר וכראב ירצה להשקיתו ולהקיטנו על ידי השתתפות בכאמב ובשנתה חזולה. כמעט הזמן שעד לירושות היה טראגדה ותפלה לבני משפחתה וביקריה חוליות בכל איזוד.

גם באופרטזווילר וגם בכל הסכיבת היו שניהם מאר נדרשים ואהובים והתייחסו אליהם ביראה כבוד מרובה בעוצם התושבים כולם השטפו בגורלם חמד. אבל מפחד השלטונות היה זה רך השתקפות פאסיבית. טלי נלקח באירוע הראשון של היגודים היהודיים באוגוסט 1938 למחנה חביבוז דפאן. אלמה לא הצליחה עם גורל זה, ועל ידי ריצ'רד והשתדלויות האצלוות לארגן מעוזרת קרוונים וידידים את הפיננסים כראוי, שהמשפחה תורשה לצא את מגומניה, אם טלי יגיע הביתה. כשחזר הביתה, ליזויתה את טלי, פגש ושולח עד בזיל, ולאחר ימים אמרת אלמה ושמוען ובר נפרד דרכינו בשנות 1939.

ך אחרי 30 שנה פגשתי שוב את אלמה, לדאכוני לכדה, אבל שולח בזיריך. . . על ידי פגיעה מחודשת זו זמתי לעזוץ את מיקורי באוזן לכבוד יום אולדתתה ה-70 של אלמה, שהייתי ברמת יוחנן בחניתי גם פה, כמו שטמיז נהנו כל מכראה וידידות מהבונם האורחים הנציגים שהייתה גתoga חמיה מביותם.

תרגום מגרמנית: שולח.

טיאו זוטזוג, גרמניה.